

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 108.576 van 28 juni 2002
in de zaak A. 62.304/XIV-3789.**

In zake : XXX,
 in eigen naam en handelend voor haar minderjarige dochter
 XXX
 die woonplaats kiest bij
 advocaat B. STAELENS,
 kantoor houdende te BRUGGE,
 Canadesen Hof,
 Bevrijdingslaan 4, bus 1

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

-

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX op 6 maart 1995 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van :

“de beslissingen van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken dd. 16 december 1994, waarbij verzoekers dringend verzoek tot heronderzoek verworpen wordt en waarbij bevel wordt gegeven het land te verlaten binnen de vijf dagen”;

Gelet op het arrest nr. 72.099 van 26 februari 1998 waarbij de debatten worden heropend en waarbij het door de auditeur-generaal aangestelde lid van het auditoraat ermee belast wordt in een aanvullend verslag de zaak volledig te onderzoeken;

Gelet op het verslag artikel 13 opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gelet op de laatste memorie van de verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 7 december 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 9 januari 2002;

Gehoord het verslag van staatsraad G. DEBERSAQUES;

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. COOLEMAN die, loco advocaat B. STAELENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de gegevens van de zaak zijn uiteengezet in het arrest nr. 72.099 van 26 februari 1998; dat het volstaat er naar te verwijzen;

Overwegende dat de verzoekende partij met een brief van 7 januari 2001 aan de Raad laat weten dat haar regularisatiedossier nog niet is beëindigd; dat zulks niet wordt tegengesproken ter terechtzitting door de verwerende partij;

2.1. Overwegende dat de verzoekende partij in het verzoekschrift in een eerste middel de schending aanvoert van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; dat zij dit middel toelicht zoals reeds is weergegeven in voornoemd tussenarrest nr. 72.099 van 26 februari 1998;

Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord repliceert dat de verzoekende partij geen elementen aanvoert die het advies van de commissaris-generaal ontkrachten, dat dienvolgens de bestreden beslissing meer dan voldoende is gemotiveerd;

Overwegende dat, zoals reeds is aangehaald in het voornoemd tussenarrest nr. 72.099 van 26 februari 1998, de verzoekende partij in haar memorie van wederantwoord niets wezenlijks toevoegt aan het middel;

Overwegende dat de verzoekende partij in haar laatste memorie, zich in essentie beperkt tot kritiek op de bevestigende beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 augustus 1994 betreffende haar echtgenoot;

Overwegende dat de verzoekende partij in haar laatste memorie inzonderheid de nadruk legt op het feit dat gemotiveerd wordt met een verwijzing naar een verwijzing, dat dit niet opgaat, dat het met andere woorden niet opgaat dat de formele motivering in casu gevormd wordt door een advies waar er simpelweg verwezen wordt naar een beslissing inzake de echtgenoot van de verzoekende partij, dat “zelfs in de gevallen, zoals in casu - waar ten gronde er dient verwezen te worden naar de vervolging in hoofde

van de echtgenoot, teneinde de eigen vervolging aan te tonen - dit niet belet dat de vrouw zelf gerechtigd is op een volstrekt coherente en consistente en volledige formele motivering”;

2.2. Overwegende dat de in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en in de artikelen 2 en 3, van de in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen besloten plicht tot formele motivering inhoudt dat in de beslissing zelf de feitelijke en juridische grondslag moet zijn aangeduid waarop de beslissing steunt; dat de in de voornoemde bepalingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt; dat dit oogmerk kan worden bereikt niet alleen door middel van de motivering “in de akte”, maar ook door verwijzing naar adviezen waarvan de inhoud aan de bestuurde bekend is, of ter kennis is gebracht en deze adviezen zelf afdoende gemotiveerd zijn;

Overwegende dat uit de stukken van het dossier blijkt dat de bestreden beslissing uitdrukkelijk de “motieven in rechte en in feite” onderschrijft en overneemt van het bij de beslissing gevoegde advies van de adjunct-commissaris-generaal; dat in dit advies de volgende motieven worden aangegeven op grond waarvan tot de verwerping van het dringend verzoek tot heronderzoek wordt besloten :

“Betrokkene beroept zich op de motieven aangehaald door haar echtgenoot : (...) Voor deze laatste nam het Commissariaat-generaal een bevestigende beslissing wat het verblijf op het grondgebied betreft.
Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen doorslaggevende elementen voorhanden zijn die de weigering van verblijf in vraag stellen (...)”;

Overwegende dat hieruit blijkt dat de bestreden beslissing steunt op het feit dat de verzoekende partij zich bij haar aanvraag beriep op de motieven aangehaald door haar echtgenoot en dat voor deze laatste de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het dringend beroep verwierp; dat m.a.w. de bestreden beslissing de motieven waarom de asielaanvraag van de echtgenoot werd verworpen, tot de hare heeft gemaakt;

Overwegende dat niet is aangetoond dat de motieven waarop de asielaanvraag in hoofde van de echtgenoot van verzoekende partij werd verworpen en waarnaar het voornoemd advies uitdrukkelijk verwijst, bij de bestreden beslissing waren gevoegd; dat de verzoekende partij evenwel deze blijkt te kennen, nu ze er in het tweede, weliswaar subsidiair, aangevoerde middel, inhoudelijke kritiek op uitoefent; dat derhalve de verzoekende partij zich niet nuttig op de schending van de formele motiveringsplicht kan

beroepen, nu voldaan is aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht; dat het onderdeel van het middel niet tot vernietiging kan leiden;

2.3. Overwegende dat de verzoekende partij in het eerste middel ook kritiek uit op de “werkwijze” waarbij “losjesweg” wordt verwezen naar het dossier van de echtgenoot; dat zij doet gelden dat een dergelijke motivering afdoende achten strijdt met het gelijkheidsbeginsel en de artikelen 10 en 11 van de Grondwet;

Overwegende dat het in de Grondwet vastgelegde gelijkheidsbeginsel vereist dat allen die zich in een zelfde feitelijke en rechtstoestand bevinden, op gelijke wijze worden behandeld; dat een beroep op het gelijkheidsbeginsel als zodanig te dezen niet relevant is; dat immers in een zaak als de onderhavige de asielaanvragers zich tegenover elkaar niet verhouden zoals de in aanmerking komenden voor een maatregel die alleen op een of op enkelen onder hen kan worden toegepast; dat bovendien verzoekende partij niet het bewijs levert dat zij zich in dezelfde feitelijke en rechtstoestand bevindt als de overige asielaanvragers; dat dit onderdeel van het middel niet tot vernietiging kan leiden;

2.4. Overwegende dat de verzoekende partij in het middel ook kritiek uit op de wettigheid van de beslissing die de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft genomen inzake de echtgenoot van de verzoekende partij; dat het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing is verworpen bij ‘s Raad arrest nummer 108.575 van 28 juni 2002; dat derhalve deze individuele beslissing definitief is geworden; dat de Raad van State niet langer zijn wettigheidstoezicht vermag uit te oefenen op deze beslissing; dat in de mate dat verzoekende partij middelen richt tegen de beslissing inzake haar echtgenoot, deze niet ontvankelijk zijn;

2.5. Overwegende dat het eerste middel in al haar onderdelen verworpen wordt;

3.1. Overwegende dat de verzoekende partij in een tweede middel de schending aanvoert van “het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, de norm van de draagkrachtige motivering, schending van het internationaal verdrag betreffende de status van Vluchtelingen ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, schending van de artikelen 48, 49 en 52 § 1, 2/ vreemdelingenwet (...) doordat, samengevat, de aanvraag als (on)ontvankelijk wordt afgewimpeld omdat er tegenspraken zouden zijn tussen de verklaringen der echtelieden en omdat niet zou verklaard worden waarom de echtgenoot vier jaar onderdook, terwijl alle zogenaamde ‘tegenspraken perfect verklaarbaar zijn, terwijl perfect verklaarbaar is waarom de echtgenoot vier jaar ondergedoken bleef en terwijl (in) de aanvragen dus naar het gegrondheidsonderzoek diende(...) verwezen te worden””; dat zij dit middel verder als volgt toelicht :

- “II.2.2. Ten onrechte poogt de Adjunct Commissaris met de loupe verschillen in datering te ontwaren.
Men vergeet daarbij dat telkens de moeilijke omzetting moet gebeuren van de Iraanse jaartelling naar de onze, zodat verwarringen en fouten onvermijdelijk zijn.
Tevens wordt vergeten dat de man, alleen om de eigen veiligheid, niet alles aan de vrouw vertelde. Gedurende jaren was het contact evidentelijk niet intens
Ten derde gaat men daarbij voorbij aan alle gevolgen van moeizame en niet altijd correcte vertalingen.
Onder II zijn in elk geval alle vermeende contradicties uit de wereld geholpen.
- II.2.3. Ten onrechte wordt gesteld dat niet zou verklaard zijn waarom de heer (...) vier jaar onderdook.
Het was hem zonder meer niet mogelijk sneller zijn vlucht georganiseerd te zien.”;

Overwegende dat de verwerende partij hierop antwoordt dat de verzoekende partij “opnieuw de motivering aan(valt) van het advies van de commissaris-generaal, doch (dat) zij (...) geen elementen aan(brengt) die het advies ontkrachten”;

Overwegende dat de verzoekende partij in haar memorie van wederantwoord doet gelden dat zij in het middel de zogenaamde contradicties heeft verklaard, dat de ontwikkelde verklaringen door de verwerende partij niet worden ontmoet, dat “in de realiteit (...) onder het feitenrelaas door de verzoekende partij (is) aangegeven op welke wijze de zogenaamde contradicties zouden kunnen verklaard worden, (dat) onder het middel zelf redenen (zijn) aangegeven die hebben geleid tot de door de adjunct-commissaris ingeroepen verschillen in datering”;

Overwegende dat de verzoekende partij in haar laatste memories niets wezenlijks toevoegt aan haar eerdere uiteenzettingen;

3.2.1. Overwegende dat, zoals uit het eerste middel blijkt, de bestreden beslissing steunt op het determinerend motief dat de verzoekende partij zich bij haar asielaanvraag beriep op de motieven aangehaald door haar echtgenoot en dat voor deze laatste de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het dringend beroep verwierp; dat derhalve de bestreden beslissing de motieven van de verwerping van de asielaanvraag van de echtgenoot tot de motieven maakt voor de verwerping van de thans bestreden beslissing; dat derhalve de laatstgenoemde motieven deel uitmaken van de bestreden beslissing en aan het wettigheidstoezicht van de Raad van State kunnen worden onderworpen;

3.2.2. Overwegende dat, wat de aangevoerde schending van de Conventie van Genève betreft en daargelaten de vraag of de bepalingen van dit verdrag rechtstreekse werking hebben in de Belgische rechtsorde, de verzoekende partij niet aanduidt welke

bepaling van dit verdrag zou zijn geschonden; dat het niet aan de Raad toekomt na te gaan welke bepaling van genoemd verdrag de verzoekende partij geschonden acht; dat het middel, wat de aangevoerde schending van het Verdrag van Genève betreft, onontvankelijk is;

3.2.3. Overwegende dat, wat de overige in het middel aangehaalde bepalingen en beginselen betreft, uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekende partij in wezen betwist dat de opgegeven motieven de beslissing kunnen dragen; dat zij met andere woorden de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert;

Overwegende dat het niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling van de gegrondheid van het dringend beroep in de plaats te stellen van die van de bevoegde administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettigheidstoezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van dit dringend beroep is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is gekomen;

Overwegende dat de verzoekende partij de verklaringen waarop de bestreden beslissing steunt niet betwist doch zich beperkt tot het geven van een verklaring voor de verschillen in de verklaringen tussen beide echtgenoten; dat geen van de door de verzoekende partij bijgebrachte argumenten of verklaringen die allen enkel steunen op een feitelijke beoordeling van de zaak, aantonen dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij de beoordeling van het dringend beroep, de grenzen van zijn wettelijk toegekende appreciatiebevoegdheid zou hebben overschreden; dat in zoverre de overige door de verzoekende partij in het middel aangehaalde bepalingen niet zouden begrepen zijn in het voorgaande, de verzoekende partij niet uiteenzet in welke mate ze zijn geschonden; dat het tweede middel niet gegrond is;

4.1. Overwegende dat de verzoekende partij in een derde middel de schending aanvoert van de artikelen 5, 7, eerste lid, 9, 10, eerste lid en 18 van het Verdrag van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind, goedgekeurd bij wet van 25 november 1991, “doordat de betwiste beslissingen ten genen dele rekening houden met de bij deze artikelen aan het kind (...) gewaarborgde rechten, terwijl de betwiste beslissingen indirect maar zeker de bij het Verdrag t.a.v. het kind toegekende rechten schenden en de rechten van de ouder”; dat zij in dit middel doet gelden dat “het (...) toch evident (is) dat België door verzoekende partij uit het land te sturen, manifest art. 5 schendt - een grotere miskenning van het respect voor de verantwoordelijkheden, rechten en plichten van de ouders is niet denkbaar”, dat artikel 7, eerste lid “uiteraard (wordt) geschonden door verzoekende partij het land uit te sturen”, dat “artikel 10 (eerste lid) (...) al even manifest (wordt) geschonden”, dat het “tenslotte (...) al even evident (is) dat art. 18 op de ergst mogelijke wijze geschonden wordt - een grotere inbreuk op de waarborg dat beide ouders

verantwoordelijkheid hebben tov. [hun minderjarige kind] is niet denkbaar”, dat het belang van het kind - dat België maar moet verlaten volgens Commissaris - Generaal - niet in het minste (wordt) gerespecteerd”, dat het kind (...) in België een schoolopleiding genoot, dat dit kennelijk belang (...) zonder meer (wordt) miskend.”;

Overwegende dat de verwerende partij antwoordt hetgeen volgt :

“(…)

De verwerende partij heeft de eer daarop te antwoorden door te stellen dat het kind als fundamenteel recht het verblijf in zijn gezin heeft.

Verzoekers hebben hun land van herkomst verlaten en hebben hun kind in een voor hen vreemd land laten school lopen.

De ervaring die dat kind aldus heeft opgelopen kan niet anders dan een positieve ervaring zijn en kan in geen enkele hypothese worden afgespiegeld als zijnde een euvel om zich verder te ontwikkelen.

De argumenten zoals ontwikkeld door verzoeker zijn niet van aard een schending aan te tonen van artikel 5 van het voornoemd Verdrag van de rechten van het kind. (...);

Overwegende dat de verzoekende partij in haar laatste memories niets wezenlijks toevoegt aan haar eerdere uiteenzettingen;

4.2. Overwegende dat, onafgezien van de vraag of de in het middel aangehaalde verdragsbepalingen wel een rechtstreekse werking hebben, de verzoekende partij zich in de uiteenzetting van het middel beperkt tot algemene affirmaties - “evidente” schendingen - zonder in concreto aan te tonen op welke wijze de bestreden beslissing “indirect maar zeker” de in het middel aangehaalde verdragsbepalingen schendt; dat een betoog dat op dergelijke summiere wijze is ontwikkeld, de Raad niet toelaat zijn wettigheidscontrole uit te oefenen; dat het derde middel verworpen wordt,

B E S L U I T:

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 99,16 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op achtentwintig juni tweeduizend en twee, door:

de HH.

G. DEBERSAQUES,

wnd. kamervoorzitter,

W. GEURTS,

staatsraad,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

W. GEURTS.

G. DEBERSAQUES.